

Köpeğin Adı Badi 79

– Ömer Faruk · 04 Aralık 2017

Doktor'un intihar olayından sonra zaman çabuk geçti. Mevsim yaz iken sonbahar, daha sonra da kış oldu ve kışı ilkbahar, ilkbaharı da yaz takip etti. Sonuncu yaz bana sanki kısa sürdü gibi geldi; çünkü sonbahar yağmurları başladı.

Kenan Baba, eskiye göre daha dalgın görünüyor ve yavaş hareket ediyor. Arkadaş toplantıları hemen hemen hiç olmuyor sayılır. Çünkü Tüccar, evden hastaneye hastaneden eve taşınıp duruyormuş. Yani toplantılara katılacak durumda değil. Birkaç defa Kenan Baba, ziyaretine gitti. Her defasında bana selam söylüyormuş. Hoca, geçen bu zaman zarfında sadece bir kere Kenan Baba'nın evine geldi, onda da fazla durmadı.

O gün de hava kapalıydı ve yağmur atıştırıyordu. Kenan Baba, giyinip bahçeye indi, bahçe kapısını açıp otomobili dışarı çıkardı, kapıyı kapatmak üzere geri döndüğünde otomobilin içine atlayıverdim. Beni ön koltuğa kurulmuş görünce şaşırıysa da kızmadı ve tabii aşağıya da indirmedim.

-İyi, tamam. Haydi sen de gel bakalım. Gidelim Tüccar'ı ziyaret edelim, dedi.

Hareket ettik, yol boyunca hep yağmur vardı. Şehre yaklaşıncaya dindi, orada yerler kupkuruydu.

Önceden olduğu gibi hastanenin bahçe kapısından serbetçe girdim. Hastaların yattığı yere gelince Kenan Baba kapıdaki görevliye çok ısrar etmesine rağmen beni içeri sokmayı başaramadı. Görevli fazla konuşmuyordu, "yok" anlamında kafasını sallayıp duruyordu. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, seni içeri almıyorlar. Sen burada beni bekle, fazla uzaklaşma. Ben birazdan gelirim, deyip içeri girdi.

Oralarda dolaştım, gelen gidenleri izledim. Bana kötü kötü bakanlar olduğu gibi okşayıp sevenler de oldu. Kapıdaki görevlinin gözü de hep benim üzerimdeydi. Anladım ki onun bir boşluğundan faydalanıp içeri girme imkanım yok. Hastaların yattıkları odaların binanın arka tarafında olduğunu hatırladım, oraya dolandım. Tüccar'ın odasının yerini sezgilerimle tahmin ettim. İkinci kattaydı. Havlayarak ona mesaj ilettim. Bu iletimi birkaç defa tekrarladım. Umarım duymuştur.

Kenan Baba sözünü tuttu, içeride fazla kalmadı. Otomobile binip giderken anlatmaya başladı:

-Badi arkadaşım, önce bir markete uğrayıp Tüccar'ın isteğini yerine getireceğiz. Tüccar, yanına gittiğimden kısa bir süre sonra seni sordu. Senin de geldiğini ama içeri alınmadığını söylemedim. Yoksa üzülürdü. Ama o, "Hissediyorum, o burada! Badi de geldi değil mi?" diye sordu. Hayır, desem de inanmadı. Zaten biraz sonra da senin havlaman duyuldu. "Baba, bu Badi'nin sesi..." dedi. Yalan söylediğim için utandım. Bana "Badi'ye selamlarımı söyle. Onun sevdiği ama en çok sevdiği yiyecek ne?" diye sordu. Ben de "Sosise bayılır." deyince "Ona hemen bugün Tüccar amcasından birkaç kilo sosise al!" dedi.

Birkaç gün sonra bu güzel adamın öldüğü haberi geldi. Kenan Baba, çok üzüldü. Yüzü hiç gülmüyordu artık, arkadaşlarının kaybından çok etkilenmişti.

Aylar sonra...

O gün gazeteyi alıp getirdim ve deniz kenarına indim. Orada iki köpek daha vardı. Onlarla biraz

boğuştuk, daha doğrusu oynadık. Yorulup da dinlenmek üzere uzandığımda havadaki nem oranının giderek arttığını fark ettim. Aşırı terliyordum. Evet bu terlemede tabii ki az önceki boğuşmalarımızın da etkisi vardı, ama bu kadar fazla olmaması gerekiyordu.

Gökyüzüne kafamı çevirdiğimde kalın ve siyah bulutların deniz tarafından üzerimize doğru hızla geldiğini gördüm. Rüzgâr da çıkmıştı. Vakit de zaten bir hayli ilerlediğinden eve dönmeye karar verdim. Ben eve geldiğimde rüzgârın hızı artmıştı. Sıcak gecelerde Kenan Baba, kapıyı ve pencereleri açık bırakarak yatardı. Gene öyle yapmıştı ve o yüzden kapı ile pencereler çarpıp duruyordu. Ama nedense rüzgâr olduğu halde uyanıp da bunları kapatmamıştı. İçeride gazeteye de el sürülmediğini görünce hâlâ uyuduğunu düşündüm. Ama olamazdı, çünkü o erkenden kalkar kahvaltısını yapar, gazetesini okurdu. Bugün gazeteye el sürmemesinden kalkmadığı anlaşılıyordu. Bu saate kadar uyuduğu hiç olmamıştı. Üst kata çıkıp odasına baktım. İşte uyuyor. Üzerine örttüğü çarşaf yere düşmüş, başı yastıktan aşağıya kaymış. Yatağın üzerine çıkıp uyandırmaya karar verdim. Çıktım, ellerini yaladım. Soğuktu. Hiç tepki vermedi. Yüzünü yaladım, gene aynı. Ayak ucuna gidip pijamasını çekeledim, uyanmadı. Tekrar yüzünü yaladım, bana soğuk geldi. Nefes alıp veriyor muydu? Hayır. Yoksa? Evet yoksa Kenan Baba öldü mü? Yok canım, olur mu öyle şey? Kenan Baba ölmez, daha doğrusu ölemez!

Ona sokulup gözlerimi kapattım. Uyumuşum. Sabahleyin sütçünün sesiyle uyandım. Kenan Baba'da herhangi bir değişiklik yoktu, yani uyuyordu!

Aşağıya indim, sütçü hâlâ bağıırıyordu:

-Sütçüüü! Kenan Bey, süt lazım mı? Sütçüüü!

Adamı ayağından çekeleyerek arkamdan gelmesini sağlayıp içeri soktum. O gene:

-Kenan Bey, diye birkaç kere bağırdı. Tabii bir cevap gelmedi. Üst kata çıkıp odaya girince:

-Vay be! Kenan Bey ölmüş, vay be! Dedi.

O, böyle demesine dedi de, ben neden bu sütçüyü boğup öldürmedim?

(Devam edecek...)